

[Aksel Larsen.]

Ændringsforslagene er en Forbedring af Lovforslaget, gør det klarere, mere overskueligt, bedre at have med at gøre. Jeg vil derfor ikke undlade at udtale min Tak til saavel Justitsministeren som Udvalgsflertallet for det gode Arbejde, der er udført, siden vi havde Loven til første Behandling, og understrege, at vi agter at stemme for samtlige de stillede Ændringsforslag, og naar Lovforslaget kommer til endelig Afstemning her i Tinget, agter vi at stemme for det.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker de mange ærede Ordførere, som har kunnet slutte sig til Lovforslaget i den nu foreliggende Form. Først og fremmest takker jeg den ærede Ordfører for Socialdemokratiet for hans klare, rolige og udtømmende Redegørelse for Udvalgets Arbejde og de stillede Ændringsforslag samt disses Begrundelse.

Den eneste Udtalelse fra nævnte ærede Ordfører, som formentlig kunde udkræve en Bemærkning fra min Side, vedrørte Udnævnelsen af den særlige retsvidenskabelige sagkyndige, og jeg vil her gerne sige, at jeg ikke har noget at bemærke til, at Udvalgets ærede Ordfører betonedede, at den særlige retsvidenskabelige sagkyndige ikke kunde udpeges inden for Centraladministrationen eller inden for Anklagemyndigheden.

Den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Elgaard, har jeg jo ikke nogen særlig Grund til at nære Taknemmelighed over for — det skulde da være paa Grund af hans som sædvanlig blide, slangeagtigt blide Form. Det ærede Medlems korte Skildring af den lange Forhistorie før første Behandling her i Tinget var nemlig nøjagtig saa bugtende og saa subjektiv, altsaa vendt imod mig, som jeg havde ventet, og jeg ser jo ogsaa af Referatet i den ham nærstaaende Presse, at han trods de forsigtige Udtryk, han altid anvender, ikke er blevet misforstaaet. Det udlægges, som om den virkelige Grund til den voldsomme Modstand mod dette Forslag, der har været rejst fra mange Sider under Ledelse af Højesterets Præsident og Dommerforeningens Bestyrelse eller Formand, skulde være den Pjece, som jeg skrev ved Nytaarstid, og det ærede Medlem Hr. Elgaard har ikke en saa kortfattet Hukommelse, at han ikke ved, at det er at vende Sagen paa Hovedet. Denne Pjece var fremkaldt efter en Henvendelse fra Tidsskriftet „Juristen“ og fra forskellige andre Sider, som ikke kunde forstaa, at jeg lod disse voldsomme Angreb

hagle ned over mig uden at svare og uden at forsyne dem, der syntes, at Grundtanken i mit Forslag var rigtig, med noget som helst Stof. Saaledes forholder denne Sag sig.

Medens vi er ved Forhistorien, vil jeg ogsaa gerne sige til det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, at jeg kender ikke noget til, som han udtalte sig, at den radikale Uvilje mod dette Lovforslag var sikker nok fra Begyndelsen. Jeg kender intet hertil. Forholdet var, som jeg før har sagt, at dette Lovforslag var behandlet ganske normalt som alle Lovforslag i Ministermøde og i Partimøder, og at jeg fra det radikale Partimøde havde faaet et Referat, der gik ud paa, at man tiltraadte Lovforslaget, dog at man særlig fra en enkelt Side — jeg kan godt sige, det var min Forgænger i Embedet — ønskede to Ændringer, af hvilke den ene straks blev imødekommet, den anden stillet i Udsigt i min Forelæggelsestale.

Hvis man endvidere vilde hævde, at jeg paa noget som helst Punkt skulde have skjult noget for enten mit eget Parti eller det andet Regeringsparti, saa passer dette heller ikke. Jeg har endogsaa i Ministermødet straks fremhævet, at man i en Sag som denne maatte regne med at møde stærk Modstand fra praktisk talt alle Jurister, paa samme Maade som man, naar man lovgiver om Læger, vilde møde Modstand fra Lægestanden som Helhed o. s. v. Der er intet skjult, og der var, da Lovforslaget blev fremsat, ingen Uenighed mellem Regeringspartierne. Den radikale Uvilje har jeg ikke mærket noget til. Dette har vi jo i øvrigt allerede drøftet ved første Behandling, og det ærede Medlem Hr. Steen har ogsaa i Dag svaret paa denne Udtalelse.

Den ærede Ordfører for Venstre ansaa Afdelingen vedrørende Disciplinærmyndigheden over for Dommerne for ganske overflødig og nu udformet helt anderledes end af mig tænkt. Hvis det ærede Medlem, som jeg forstod, dermed sigtede til, at jeg havde tænkt, at der skulde blive Tale om en Mængde Sager, saa har han ikke Ret, tværtimod, jeg har hele Tiden for mig selv tænkt, at Virkningen af en Disciplinærret af den Karakter i højeste Grad vilde blive af psykologisk Værdi, og at denne Værdi ikke maatte underkendes, uanset at der kom meget faa Sager for Retten — og naturligvis ønsker ogsaa jeg, der maa komme meget faa.

Af naturlige Grunde føler jeg ikke Trang til at indlade mig særlig i Diskussionen om Værdien af den offentlige Behandling af et Udvalgs foreløbige Æn-